

opusdei.org

O milagre de don Álvaro: a recuperación de Xosé Ignacio

A Santa Sé atribúe á intercesión de don Álvaro a recuperación do neno Xosé Ignacio Ureta Wilson tras un paro cardíaco de máis de media hora, acaecido o 2 de agosto de 2003.

28-02-2014

Relato médico da curación de José Ignacio Ureta Entrevista a Susana

Wilson, nai de José Ignacio Ureta
Wilson

- Que idade ten actualmente José Ignacio?

-O día 10 de xullo vai cumprir dez anos. Naceu o 10 de xullo de 2003.

- Naceu con problemas, non é certo?

-Bo, en realidade os problemas manifestáronse bastante antes do nacemento. Xa en xaneiro de 2003, cando eu estaba a esperar a José Ignacio, sinalóusenos que o seu nacemento non sería fácil xa que era moi probable que nacesse con onfalocèle (hernia intestinal). Desde ese momento encomendámonos a don Álvaro e rezamos o seu estampita. Cando me fixeron a ecografía, en marzo, o diagnóstico confirmouse.

A principios do mes de xuño débéronme internar na clínica para que o embarazo puidese concluírse felizmente. A espera fíxosenos eterna, foron momentos difíciles pois o noso fillo maior quedaba na casa e sentía o nerviosismo dos seus pais.

Cando por fin José Ignacio naceu, pesaba 1 quilo e 750 gramos: iso para os doutores era un éxito, xa que del esperábase máis nada que 1 quilo e medio.

- Non se detectou ningún fallo no corazón?

-Antes do nacemento, non. Pero despois os doutores, para poder operar canto antes o onfalocele, fixeron varios exames, e enseguida detectaron que José Ignacio tiña unha malformación cardíaca con consecuencias graves para a circulación do sangue.

As crises do corazón foron constantes desde o primeiro momento. O día sábado 12 de xullo operaron a José Ignacio de onfalocèle, pero todo complicouse, porque lle baixou a temperatura, tivo un paro cardíaco e houbo que terminar a operación de urxencia. Nos días seguintes houbo novas crises, e sufriu un dano no cerebro: temos unha ecografía do 28 de xullo que mostra cambios na masa cerebral, con lesións nos dous hemisferios debidas a falta de irrigación.

Un día comecei a rezar en silencio, e pareceume que os índices de saturación de osíxeno reflectidos na pantalla de José Ignacio estabilizábanse aos poucos. Recordo que llo dixen ao meu marido. En certo momento, a enfermeira de quenda pasou a ver como estaba, e ao ver que a saturación parecía mellor diminuíu o respirador para que José Ignacio fóra da pouco

respirando por si só. Ese foi o momento clave para reafirmarnos na convicción de que don Álvaro estaba a nos axudar e volvín insistir a máis persoas a que, por favor, seguisen rezando a don Álvaro por José Ignacio.

Nun principio a idea era lograr estabilizar a José Ignacio, dalo de alta e ao cabo dun ano operalo, pero en vista da situación os doutores decidiron facerlle unha operación paliativa, para poder despois facer a súa operación definitiva.

José Ignacio foi operado do corazón o 30 de xullo, a 20 días do seu nacemento, e durante as primeiras 48 horas de postoperatorio todo foi moi ben. Víase contentos aos doutores.

Despois, a situación cambiou de golpe.

- Que sucedeu?

-O día 2 de agosto, preto das 14:30, pedíronnos que fósemos de inmediato á UCI pediátrica da Universidade Católica, porque José Ignacio estaba moi mal.

Imaxinámonos que a gravidade debía ser extrema. Rezamos ao longo de todo o camiño. Ao chegar pedín ver ao meu fillo e dixéronme que non era posible porque o estaban reanimando. Saín case sen poder camiñar dos nervios, abracei ao meu sogro que se atopaba aí nese minuto e comecei a rezar a estampita de don Álvaro sen parar. Terminaba e empezaba novamente, non faciamos outra cousa.

Chamamos a varias persoas e pedimos que lle avisasen a todo o mundo que se rezase a don Álvaro do Portillo pedindo por José Ignacio.

Unha enfermeira contoume logo que ese día ela viu a José Ignacio e sorprendeulle o raro que se vía,

aínda que os seus índices eran normais. Decidiron facerlle un ecocardiograma, e foi entón cando se deron conta do derrame no pericardio e comezaron de inmediato as manobras para reduci-lo. Logo sobreveu o paro.

- Outro paro cardíaco, como os de antes da operación?

-Non: este paro durou máis de media hora. Os médicos xa o daban por morto, porque non reaccionaba nin á masaxe cardíaca nin a nada. Pero cando estaban a empezar a desistir, o corazón de José Ignacio volveu latexar.

Aínda así, a hemorraxia fora masiva. Recordo que foi o doutor Felipe Heusser, cardiólogo da Universidade Católica, quen nos comunicou que José Ignacio recobrou a frecuencia cardíaca, pero sufrira un derrame no sector do pericardio e tamén ao redor do ril.

Entramos a verlle e a súa cor era fantasmal, deunos moita pena. As súas uñas víanse moradas: segundo explicáronme, era unha consecuencia da falta de oxigenación.

Durante todo ese día os rezos foron intensos.

- Cando comezou a recuperación?

-Ao día seguinte á primeira hora informáronnos que José Ignacio pasara ben a noite. Cando o fomos a ver sorprendeume a súa cor saudable como o dun neno recentemente nado e que as súas uñas xa non tiñan aquela cor morada.

Lembro que o doutor de quenda comentounos que o doutor Heusser chegara preguntando a que hora da noite morrera José Ignacio. É un detalle que sempre me pareceu sorprendente, porque é o mesmo que

preguntou o doutor ao pai de san Xosemaría cando tivo unha enfermidade grave, de neno.

O doutor Heusser confirmoume que xamais pensou que viviría.

Constantemente recálcame o sorprendente da salvación de José Ignacio. Unha vez preguntounos a quen lle rezamos. Os demais doutores tamén estaban sorprendidos.

- Agora José Ignacio fai vida normal?

-Fai a vida normal dun neno da súa idade, aínda que tivo que ir superando unhas dificultades de partida coas que outros nenos non se atoparon. Despois de todo o que lle sucedeu, pensabamos que non lle quedaba máis alternativa que morrer ou, se sobrevivía, permanecer prostrado nunha cama. Por iso, para nós todo o que José

Ignacio fai só ten explicación á luz de Deus e da intercesión de don Álvaro.

É un fanático futbolista. En canto ten ocasión, ponse a súa polera de Alexis Sánchez, ou de Messi, ou a do seu equipo, o Colo-Colo, e xoga fútbol cos seus amigos. Tamén lle gusta o tenis, e un profesor co que xogou nas nosas estadias no campo di que é moi coordinado e entusiasta. Bailando é incansable: gústalle moito a música, e pódese ver na casa cantando cancións inventadas por el e bailando todo tipo de ritmos. No matrimonio da súa tía bailou sen cesar ata que terminou a festa.

- Non tivo secuelas de tipo neurológico?

-José Ignacio toma remedio para a concentración e, como algúns dos seus compañeiros, ten unha psicopedagoga que o axuda a avanzar. Ou sexa, pódese dicir que as dificultades que tivo entran dentro

do normal. No colexio, a lectura e a escritura custáronlle, pero agora arránxallas bastante ben.

A xuízo da psicopedagoga, José Ignacio pode dar moito de si e é moi astuto. Ás veces cando fai unha tarefa e non lle resulta se enoja, pero logo recapacita e volve traballar. Ten a perspicacia de captar todo rapidamente, e logo é capaz de utilizalo como broma para rirse ou como argumento para justificar algo. Nas comidas fainos rir moito, pois sempre ten o humor a flor de pel.

- Como describiría o temperamento e a personalidade do seu fillo?

-Son a súa nai, e recoñezo que ás veces podo perder a obxectividade. Pero tentarei apegarme o máis posible á realidade, sen deixarme guiar polos sentimentos ou polo orgullo de ter un fillo como el.

José Ignacio é un neno alegre, entusiasta, moi motivado. Tamén destacan nel a perseveranza, a pouca tolerancia á frustración, unha gran autoestima e a sociabilidade.

No colexio ten moitos amigos cos que se xunta para facer tarefas, ou para xogar wii ou play station ou fútbol. Convídano moito a outras casas de compañeiros, é un líder dentro do curso. Tamén é amigo de moitos profesores, auxiliares e alumnos máis grandes que el. Na festa do colexio participou nun concurso de baile, e non tivo problema en pedirlle o micrófono aos máis grandes para cantar unha canción.

Unha anécdota que lembramos, de cando tiña oito anos, é a dun profesor de relixión que o ve chegar ao colexio cunha rica colación na man. Con moito entusiasmo dille a José Ignacio que esa colación está moi rica para tomarlla acompañada

dun café, e el respóndelle: ?mellor acompañada dunha cervecita?. Ese humor rápido é permanente nel.

A pesar de que o colexio non lle saíu fácil, soubo ser perseverante e xamais diminuíu a súa autoestima por iso. Se algo lle custa, pide axuda e non se fai problema.

En familia é tamén un neno alegre, loitador e gozador da vida. O nacemento do seu irmán pequeno, fai algo máis dun ano, encheuno de felicidade: cántalle, convérsalle, tómao en brazos, preocúpase se chora e está pendente de quen se achegan a el, para protexelo.

- Podo preguntarlle que supuxo para vostede e para o seu marido esta historia?

-Supuxo moito espiritualmente. Tamén deixou pegada noutros aspectos, pero sobre todo foi importante no aspecto espiritual.

Cando analizamos a nosa vida de matrimonio, dámosnos/dámonos conta de que para nós a ?aventura? de José Ignacio foi un proceso de conversión e de achegamento moi profundo a Deus.

Foi nese entón cando descubrimos a nosa vocación ao Opus Dei. Eu mentres facía repouso na clínica, antes de que José Ignacio nacesse, e o meu marido ao tempo despois. Esperamos que don Álvaro siga intercedendo por nós no futuro, como até agora.

- Cre que o caso de José Ignacio encerra algunha mensaxe que poida interesar a todos?

-É unha chamada á esperanza para todos os que viven en dificultades. José Ignacio é un recordo vivo do agasallo que Divos fíxonos traéndonos a este mundo, e a súa perseveranza móstranos o que significa loitar día a día e dar o

mellor de nós mesmos nas
circunstancias da vida en que nos
atopemos. En momentos en que as
circunstancias son adversas, estar
preto de Deus é o que dá a forza para
saír adiante.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/el-milagro-de-don-alvaro-la-
recuperacion-de-jose-ignacio/](https://opusdei.org/gl-es/article/el-milagro-de-don-alvaro-la-recuperacion-de-jose-ignacio/)
(27-03-2025)